
Tank

*fraška se zpěvy a tanci, volně
navazující na Manžel Dituš*

Roman Sikora

Osoby:
VELITEL
ANTOINE
CLAUDE
GEOFFREY
JACQUES
PIERRE
1. ZDRAVOTNICE
2. ZDRAVOTNICE
STAŘÍK
JINÝ STAŘÍK
FRONTOVÝ MANŽEL
1. MUŽ
2. MUŽ
1. ŽENA
2. ŽENA
kompars DOMORODCI

Pokud budou písně nudit, vyškrtnout.

I.dějství

(Na jeviště vjede tank. Na jeho věži se skví Picassova Holubice. Zastaví se. Chvilí se nic neděje. Pak se začne otáčet periskop. Někdo uvnitř si nepochybně prohlíží okolí a diváky.)

- VELITEL: Zdá se, že je kolem klid.
JACQUES: Žádné ozbrojené jednotky?
VELITEL: Žádné.
GEOFFREY: Žádní ozbrojení jedinci?
VELITEL: Žádní. Jen pár čumilů.
ANTOINE: Pozorovatelů?
VELITEL: Snad.
CLAUDE: To budou asi pozorovatelé od nás.
JACQUES: Pozorovatelé procesu mírového ujednání?
VELITEL: Snad.
(Z periskopu se vysune mohutný objektiv.)
Nejsou to pozorovatelé. Jsou to diváci.
GEOFFREY: Teda žádní pozorovatelé?
VELITEL: Ne. Jenom diváci.
ANTOINE: To znamená...
VELITEL: ...že jsme zde úplně sami.
CLAUDE: Osamělý voják v poli.
JACQUES: Osamělí vojáci v poli.
GEOFFREY: Osamělý tank v poli.
VELITEL: V lese.
GEOFFREY: Tak! A ke všemu ještě v lese.
ANTOINE: Svítí slunce?
VELITEL: Ne.
JACQUES: To je zataženo?
VELITEL: Moment.

(Objektiv se zvedne k obloze.)

Ano.

- JACQUES: To se nebudeme moct opalovat. Přitom slunce tolik prospívá mé pleti.
VELITEL: Opalovat se nemůžeme tak jako tak. Všude je prý plno odstřelovačů.
JACQUES: Ach, ti odstřelovači!
VELITEL: Vojáci, je mi ctí vám slavnostně oznámit, že naše mírová mise na tomto nám přiřčeném místě ve čtverci třicet čtyři je slavnostně zahájena. *(Slavnostní fanfára.)* Budeme zde hrdinně stát na stráží míru a naším tankem odhodlaně rozdělovat dvě vleklými boji rozvášněné strany divokých domorodců, kterým ovšem neneseme jen mír, ale

rovněž poselství naší humanistické, evropské, francouzské tradice, neseme jim civilizaci. Plňte své povinnosti vzorně, jak přísluší statečným vojákům mírové mise.

- GEOFFREY: Veliteli, chce se mi čůrat.
- VELITEL: Vymoženosti našich moderních zbraní jsou neocenitelné. Použij TPZASF, miniaturního tankového palubního záchodku s automatickým splachováním a fotobuňkou, s dostatečnou zásobou jemného toaletního papíru i s bidetem, s ventilátorem, čalouněným prkýnkem a umyvadlem s pitnou vodou. Vymoženosti našich moderních zbraní jsou zkrátka neocenitelné.
- GEOFFREY: Na záchodku sedí Pierre.
- VELITEL: Pierre? Co tady dělá Pierre?!
- PIERRE: Veliteli, já chci být s vámi.
- VELITEL: Pierre, domluvili jsme se přece, že s námi dneska nepojedeš! Místo tebe jede Claude.
- PIERRE: Ale já chci být s vámi, veliteli.
- VELITEL: Víš, že v tanku je místo jen pro pět lidí. A to jen tak tak.
- CLAUDE: Opravdu jen tak tak.
- PIERRE: Na záchodku je přece místo i pro šestého.
- VELITEL: Ale tam se chodí čůrat.
- GEOFFREY: A já tam teď nemůžu jít čůrat!
- VELITEL: Vidíš, Pierre, co jsi způsobil! Budeš degradován.
- PIERRE: To nejde, veliteli.
- VELITEL: A proč?
- PIERRE: Už jsem dvakrát degradován byl.
- VELITEL: Tak tě degradujeme potřetí.
- PIERRE: To nejde, veliteli. Už mě není kam degradovat.
- VELITEL: Tak z tebe uděláme prachsprostého civilistu.
- PIERRE: Ne! Veliteli! Civilistu ne! Jen to ne! Veliteli, veliteličku, uctívány, zbožňovaný velící důstojníčku, veliteli nejvelitelovatější...
- VELITEL: No tak dobře, Pierre. Uklidni se. Ponecháme ti hodnost vojína.
- PIERRE: Děkuju, děkuju, moc vám děkuju.
- GEOFFREY: Mně se chce čůrat!
- VELITEL: Pierre, pusť ho na záchodek.
- PIERRE: Pustím, pustím, to víte, že pustím.
- GEOFFREY: Pust'!
- PIERRE: Pustím, pustím. Pust'! Nemůžu!
- VELITEL: Jak to?
- GEOFFREY: Překáže nám kulometčik.
- VELITEL: Claude, pusť je!

CLAUDE: Pustím, pustím.

PIERRE: Pust'!

GEOFFREY: Pust'!

CLAUDE: Nemůžu!

VELITEL: Jak to?

CLAUDE: Překáží mi řidič.

VELITEL: Antoine, pust' je!

ANTOINE: Pustím, pustím!

CLAUDE: Pust'!

PIERRE: Pust'!

GEOFFREY: Pust'!

ANTOINE: Nemůžu!

VELITEL: Jak to?

ANTOINE: Překáží mi radista!

VELITEL: Jacquesi, pust' ho!

JACQUES: Pustím, pustím!

ANTOINE: Pust'!

CLAUDE: Pust'!

GEOFFREY: Pust'!

PIERRE: Pust'!

JACQUES: Nemůžu!

VELITEL: Jak to?

(Chvíli ticho.)

JACQUES: Veliteli, překážíte mi.

(Opět chvíli ticho.)

VELITEL: Zkusím se posunout sem a ty se zkus posunout sem. Ty se zkus posunout tam a ty tam. A teď?

(Opět chvíli ticho.)

CLAUDE: Veliteli, to nepůjde.

ANTOINE: Jeden musí ven.

VELITEL: To nejde. Všude je plno odstřelovačů.

GEOFFREY: Mně se chce čůrat.

VELITEL: Ty se zkus vsunout sem, ty tam, ty tam a ty sem.

JACQUES: Nejde to.

ANTOINE: Jeden musí ven.

VELITEL: Tak běžte jeden ven.

JACQUES: Veliteli, jste nejvýš, nejbliž poklopu.

ANTOINE: Ano, veliteli.

VELITEL: Řidič má vlastní poklop. Má ho blíž než já.

ANTOINE: Nemám. Překáží mi kulometčik.

VELITEL: Co dělá kulometčik u řidiče?

CLAUDE: Přesunul jste mě sem, veliteli.

VELITEL: Pak máš nejbliž k poklopu ty!

CLAUDE: Nemám. Zaklesnul se mi tam kulomet.

VELITEL: Co tam dělá kulomet?

CLAUDE: Myslel jsem, že když ho vytáhnu, budu mít u sebe víc místa.

VELITEL: Ale teď nejsi u sebe.

CLAUDE: Nejsem, ale kulomet jsem si sebou vzal.

JACQUES: Mně už se chce taky čůrat.

VELITEL: A co použít spodní východ? Antoine!

ANTOINE: Nemůžu. Stojím na něm.

VELITEL: Tak z něj slez.

ANTOINE: Nemůžu, překáží mi radista.

VELITEL: Tak komu se to chtělo čůrat? Ať se jde vyčůrat ven.

JACQUES: Mně už to přešlo.

GEOFFREY: Šel bych ven, ale překážíte mi přece, veliteli.

VELITEL: Tak dobře! Jak chcete! Chcete být bez velení, máte to mít! Klidně se nechám zastřelit.

ANTOINE: Budeme na vás vzpomínat v dobrém, veliteli.

VELITEL: Vy opravdu chcete, aby jeden z nás... abych já vylezl ven?! To opravdu chcete?! Kvůli jednomu, kterému se chce čůrat?!

ANTOINE: Vidíte přece, veliteli, že to jinak nejde! Velení převezme druhá nejvyšší hodnost. To znamená já.

VELITEL: Antoine, vždycky jsem věděl, že bažíš po mém postu. Jsi posedlý mocí. Sbohem.

ANTOINE: Ale veliteli, dělám jen to, co je nezbytně nutné. Nevykládejte si to ve zlém.

VELITEL: Mlč, Jidáš! Alespoň ve chvíli, v kteréš mě poslal na smrt. A vy ostatní, ještě budete litovat. Ještě si na mě v dobrém vzpomenete. Můra těžkých hříchů vám nedá spát. Dráhy vašich životů se tímto činem definitivně pokřivily, charakter ztrouchnivěl. Začnete z toho zanedlouho šilhat a jako šilhavé vás propustí do civilu. A ani tam o šilhavce nikdo nestojí.

PIERRE (*lítostivě*): Veliteli!

VELITEL: Ne, nepřemlouvejte mě! Jdu! Chcete mou smrt, máte ji mít!

PIERRE (*pláče*): Měl jsem ho tolik rád.

(Pomalou se otevírá poklop. Objevuje se hlava VELITELE. Pomalu se rozhlíží. Nic se neděje.)

VELITEL (*zpívá*):

Jen trošičku vystrčím hlavu,
jen trošku v tom válečném stavu.
Jen trošku, vždyť jsem v tom nevinně,
snad nikdo si toho nevšimne.
Na zádech cítím mrazení,
vždyť nejsem v teple, nejsem v zázemí.
Mám pocit, že se smrt kvapem blíží,
dlouho se nežije v zaměřovacím kříži.

ANTOINE:

Veliteli, ještě kousek!

VELITEL:

A z dálky se nese zrádcův podlý hlas,
beze mě se mu bude žít v tanku snáz.
Takhle to vypadá, když mužstvo shnije,
když v tanku zavládne demokracie.
Jestli tohle přežiju,
dám se s chutí do drilu.

Jen počkejte! Skončily se sladké dny humanity a demokratických výsad. Jestli tohle přežiju, zavládne v tomhle tanku tuhý despotismus. Pierre, ta natvrdlá ovce, se stane mým zástupcem. Je mi oddán a hloupý tak, že splní i ten nejzhovadilejší příkaz. Když se ho za to náležitě pochválí. Já vám ještě proženu faldy! Na tohle jen tak nezapomenete! Po tomhle se do tanku nevejde šest, ale dvanáct mužů. Jen kdybych neměl takový strach. Člověk ani netuší, odkud taková kulka může přiletět. Ti odstřelovači vlezou skoro všude. Nedávno jeden takový zastřelil našeho plukovníka na záchodě. Vlezl do latríny a provrtal ho odzdola nahoru. Úplně. Ještě dřív, než se sám utopil. Člověk jim nese mírové poselství a oni ho klidně provrtají i v té nejintimnější chvíli. No, jestli mě nezastřelí teď, tak pak už asi nikdy.

(Vstoupí sličná vojenská ZDRAVOTNICE. Podle uniformy nepřínáleží k silám mírového ujednání. Má zdravotnickou brašnu a notes s francouzskými konverzačními frázemi.)

1.ZDRAVOTNICE: Halo, soldat! Je suis ici! Je suis ici. Je faire accomplire toi désires.
(Každopádně mu nabízí své tělo.)

VELITEL: Dámo, nemůžete na mě mluvit francouzsky.

1.ZDRAVOTNICE: Pourquoi n'estpas? Vous etes les Francais soldat n'estpas?

VELITEL: Ano, dámo, jsem francouzský voják, ale tuto hru hrajeme pro česky mluvící publikum. Proto my, jakožto Francouzi, nemůžeme mluvit francouzsky, protože by nám tady nikdo nerozuměl. A proto vy, jakožto obyvatelka země, kterou jsme přišli vyrvat ze spárů vražedné války, na nás taky nemůžete mluvit lánanou francouzštinou, ať už jsou vaše úmysly jakékoli.

1.ZDRAVOTNICE: Je ne comprendre pas.

VELITEL: Nerozumíte? No, jak bych vám to... Chápejte, já osobně bych měl být jako rád, když mě oslovujete mým mateřským jazykem, opravdu mě to těší, ale my, jakožto osádka francouzského tanku, která jen hraje osádku francouzského tanku v tomto divadle, před těmito diváky, to znamená teď a tady, protože divadlo je vždycky teď a tady, tak tedy my, jakožto osádka francouzského tanku, nemůžeme mluvit francouzsky, ale musíme mluvit česky, protože kdybychom mluvili francouzsky, skoro nikdo by nám tady nerozuměl, protože lidi jsou

pořád stejně líní učit se cizí řeči, a proto my, jakožto Francouzi, tady na tom jevišti, musíme mluvit česky a vy, jakožto obyvatelka zdejší země, kterou jsme my, jakožto Francouzi, přišli vyrvat ze spárů války, když s námi chcete mluvit, vy se na nás nesmíte obracet prostřednictvím francouzštiny, ale češtiny, protože my tak doopravdy nejsme Francouzi, ale Češi, kteří si hrajou na to, že jsou Francouzi, a proto nerozumíme francouzsky, ale česky, a vy místo své lámané francouzštiny, zkuste raději lámanou češtinu, protože vám při vaší kráse a šikovnosti určitě půjde stejně dobře jako francouzština, protože my koneckonců platíme ve valutě, to znamená, že i když mluvíme česky, máme v kapse eura, a kdyby vám to nestačilo, i přesto, že si euro stojí dost dobře a dost dobře nám fungují i jaderné střelnice v Tichomoří, pak by se u mě našlo i nemálo dolarů. Ale musíte se na mě obrátit znovu, a hlavně lámanou češtinou. Takže se vraťte, odkud jste přišla, a já vám hodím narážku na vaši repliku, abyste věděla, kdy máte vstoupit.

(ZDRAVOTNICE odejde, odkud přišla.)

VELITEL: No, jestli mě nezastřelí teď, tak pak už asi nikdy.

(Vstoupí sličná vojenská ZDRAVOTNICE. Podle uniformy nepřínáleží k silám mírového ujednání. Má zdravotnickou brašnu a notes s francouzskými konverzačními frázemi.)

1.ZDRAVOTNICE *(mluví lámanou češtinou)*: Haló, vojáček! Já tady! Já tady! Splnit ti nejschovanější tužba. Ty můžeš dělat, co chceš.

VELITEL: Opravdu? Co chceš? Ukaž nohy!

(ZDRAVOTNICE ukáže nohy.)

VELITEL: Ukaž prsa!

1.ZDRAVOTNICE: Prsa ukázat, dva dolar. Nebo jedna eura a půl eura.

VELITEL: Kolik za všechno?

1.ZDRAVOTNICE: Za všechno já brát pět dolara nebo čtyři eura.

VELITEL: Cože?! Nemám zájem! Odprejskni!

1.ZDRAVOTNICE: Splnit všechno, co ty chceš, voják.

VELITEL: Dva dolara nebo jedna eura a půl eura. Už taky blbnu! Dva dolary a euro padesát.

1.ZDRAVOTNICE: Já mít rodina. Oni mít hlad. Mít matky a hodně bratr, otec, babička a dědeček.

VELITEL: Co je to za blbost!? Každý máme přece jenom jednu matku a jednoho otce a maximálně dvě babičky a dva dědečky. Navíc vzhledem k té dlouhé válce pochybuju, že by ti toho tolik zbylo.

1.ZDRAVOTNICE: My být jiná kultura, voják. U nás být všechno moc.

VELITEL: Blbost!

1.ZDRAVOTNICE: Voják, já být doktor. Ty mít záruka, já nemít ošklivá nemoc. Já doktor a pečovat o všechno.

VELITEL: Co s tím svým nádobíčkem všechno umíš? Dokázala bys s ním i takové... takové zvláštní služby?

1.ZDRAVOTNICE: Všechno, co ty si přeješ.

VELITEL: Tak dobře. Tři dolary nebo dvě eura.

1.ZDRAVOTNICE: Oukej. Ty můžeš mít, všechno, co chtít.

(Vběhne rozzuřený partyzán s kalašnikovem. Překvapí oba v intimním situaci.)

VELITEL: Nestřílet! Jen proboha prosím nestřílet!

(Partyzán něco zuřivě skřehotá a chce VELITELE zastřelit. VELITEL se snaží nalézt svou služební zbraň. Schovává se přitom za ZDRAVOTNICI. Partyzán ovšem šlápne na minu a je po něm.)

VELITEL: Kdo to byl?!

1.ZDRAVOTNICE: To být můj frontová manžel. Ale ty nic z toho nedělat. On být hloupý. Já milovat jenom tebe.

VELITEL: Tady?! V minovém poli?! A na mušce odstřelovačů?!

1.ZDRAVOTNICE: Ty se nebát. My jít kus dál. Tam mina nebýt.

VELITEL: Ani mě nenapadne.

1.ZDRAVOTNICE: Ty podívat. Já mít krásná tuhá prso. Já být mladá. A já chtít píchat. Minové pole lepší na píchat. To nejlepší. Ty dokázat, že být pravá chlap. Nebo nebýt?

VELITEL *(hrdě)*: Jsem pravý muž! Jdeme!

1.ZDRAVOTNICE: Platit předem!

(VELITEL zaplatí.)

1.ZDRAVOTNICE *(zpívá)*:

Tak pojd', tak pojd',
já udělat ti, co ty chtít.
Ty nemuset mi lichotit,
ty nemuset mi nosit kytky,
mně postačit tvoje zbytky,
já mít hlad a ty to chtít,
mně stačí zaplatit.

(Odejdou.)

JACQUES: Hej! Pusť mě dovnitř! Mně se chce taky čůrat!

GEOFFREY: No jo.

JACQUES: Už musíš být dávno vyčůraný. Tak mě pusť dovnitř!

GEOFFREY: No jo. Vždyť už jdu. Vždyť už jdu.

JACQUES: On si tam snad leští brankáře, nebo co?

GEOFFREY: Vždyť už jdu!

ANTOINE: Držte huby! Kde je velitel?

CLAUDE: Zdálo se mi, že před chvílí venku něco bouchlo.

JACQUES: Mně taky. Něco jako mina.

ANTOINE: Sláva! Tedy vlastně, to je nemilé. Náš velitel určitě šlápl na minu a je mrtev. Definitivně přebírám velení. Jacquesi, podívej se ven! Jak to tam vypadá?

JACQUES: Veliteli, kousek odtud leží nějaké potřhané lidské cucky a po veliteli ani vidu, ani slechu.

ANTOINE: Takže padl.

PIERRE (*brečí*): Ubohý velitel!

ANTOINE: Uctěme jeho památku minutou ticha. (*Stranou.*) Konečně se mohu chopit vlády nad tímhle tankem. Velitel se ve mně nemýlil. Ano, jsem posedlý mocí. Nikdy mě nic nevzrušovalo víc než velet podřízeným tupcům, opicím, trápit je, nutit je dělat věci, které jsou pro ně ponižující. Třeba lízat podlahu. Nebo drhnout zubním kartáčkem záchodové mísy. Ano, jsem padouch. Ale to všechno jen proto, že jsem nikdy nepoznal ženu. Ženu, která by mě milovala a darovala mi teplo rodinného krbu, případně také své vagíny. Proto jsou všechny ženy mrchy a já neznám větší rozkoš, než trýznit podřízené. (*Ostatním.*) Jacquesi, brnkni do štábu a oznam jim tu smutnou zprávu, že velitel padl a já přebírám velení. A my, vojáci, my splníme svůj úkol bez ohledu na těžkou ztrátu, která nás postihla. Budeme stát hrdě na stráži míru, zde v hlubokém lese ve válkou zbědované zemi. A náš tank bude podle rozkazu jako bašta míru rozdělovat obě válčící strany a přispěje tak k udržení příměří a k znovunastolení mírové rovnováhy. A zpíváme! Tu naši!

JACQUES: Tady holubice, tady holubice, volám olivovou ratolest! Přijem!
(*Všichni zpívají.*)
Ať blesk stíhá blesk a bouře duní tmou,
ať lijavec se valí a zem je skryta mhou,
naše tanky valí se pod širou oblohou.

JACQUES: Ano, ano, velitel zemřel na nášlapnou minu. Ano. Ano. Ano, je to smutné.
Když se země třese a moře se vzdouvá,
když hvězdy strachy mlčí a země se sesouvá,
to nepřátele prchnout nabádá
naše hrdá tanková brigáda.

JACQUES: Ano, velení převzal poručík. Ano, ano, opravdu? Dobře, vyřídím.
Ať pásy našich tanků, prověřené věky,
jak u Kurska, tak u Tobruku,
v Saigonu, či v Buzuluku,
mír přinesou této zemi.

JACQUES: Veliteli, máte převzít velení a strčit si ho do prdele.

ANTOINE: Rozumím. Ano, ve štábu nejsem oblíben. Ale to nevadí. Jsem nyní velitelem. No, co říkáte, kamarádi, moc se jim ta stará bojová píseň upravit pro mírové účely nepodařila? Ale mírová tanková píseň je mírová tanková píseň. Já bych každopádně tu poslední sloku úplně vyškrtl a nahradil ji těmi původními, všezdrcujícími, decimujícími verši. Ale rozkaz je rozkaz. Anebo, ano, složil bych novou píseň. (*Zpívá.*)
Kdybych byl s tankem u Sedanu,
Prušáci by byli v Pánu,
Napoleon by mi ruku stisk,
byl bych pak jeho pobočník.
(*Venku se ozve potlesk.*)
Děkuji, děkuji. Ale verše mi přece jen trochu skřípou. Kdo to tleská?!

(To venku tleská další ZDRAVOTNICE. Tentokrát přišla z druhé strany fronty. Ale její vybavení je stejné. Má pouze jinou uniformu.)

2.ZDRAVOTNICE: Haló, vojáčky! Vy moc krásně zpívat! Já být zdravotník! Vy chtít se mnou jít? Já nebýt drahá a být dobrá. Moc dobrá. Udělat všechno, všechno, co vy chtít. Vy moct i všichni najednou. To být moc, moc, moc dobré. Já celá třást se, když jen pomyslet.

ANTOINE: Táhni! My jsme počestní vojáci mírového ujednání. My se se štětkama netaháme!

CLAUDE: Ale veliteli!

ANTOINE: Ticho, nebo vás pošlu před polní soud!

JACQUES: Veliteli, já bych se šel radši vyčůrat ven.

ANTOINE: Nikam!

JACQUES: Ale veliteli, když on mě tam pořád nechce pustit!

ANTOINE: Ještě slovo a proženu ti kulku hlavou! Dobře víš, že je všude plno odstřelovačů. Nemohu si dovolit ztratit dalšího muže.

GEOFFREY: Mě například, veliteli, ta ženská vůbec nezajímá.

CLAUDE: Bodejť, když už sedíš půl hodiny na záchodku!

ANTOINE: Už jsem řekl! Ticho!

(Vrchním poklopem opatrně vyleze CLAUDE.)

Cítím průvan. Kdo to leze ven? Claude! Okamžitě se vrať!

CLAUDE: Ale veliteli! Potřebuju si jenom trochu protáhnout údy.

ANTOINE: Nesnaž se mě obelhat! Lezeš za tou štětkou! Jsi slaboch a zrádce! A budeš degradován!

CLAUDE: Veliteli! Je to silnější než já! Nezlobte se, ale já musím! Klidně ze mě udělejte vojína, ale já musím!

ANTOINE: Jsi degradován! Už nejsi seržant! Odevzdej frčky!

(CLAUDE se degraduje.)

CLAUDE: A teď už si můžu jít... tady s tou slečnou?

ANTOINE: Táhni! Ale s prostřelenou hlavou nebo s pohlavní nemocí se mi nevracej!

2.ZDRAVOTNICE: Ó, velitel, vy nemusíte bát o svého vojáčka. Já být doktor, já záruka, nemít ošklivá nemoc. A já být moc dobrá. Kdyby velitel chtěl, on mohl být první a až potom vojáček. Já ještě být panna. Po vojáčkovi už panna nebýt.

ANTOINE: Ještě panna? To znamená, že jsi ještě nepoznala muže? Neměla bys mě tedy s kým srovnávat? To by stálo za úvahu.

2.ZDRAVOTNICE: Přemýšlet rychle!

ANTOINE: Jdu!

CLAUDE: Ale, veliteli, to snad... Přece byste jí nevěřil!

ANTOINE: Neslyšels? Velitel má přednost! Do tanku! Jacquesi, k periskopu, hlídkovat!

JACQUES: Ano, veliteli!

2.ZDRAVOTNICE: Ahoj, velitel! Ty velký krasavec! Ach, já ubohá panna. Já nevědět, co dělat!

ANTOINE: Budeme si povídat?

2.ZDRAVOTNICE: Ach, já mít mnoho rodiny, já potřebovat hodně peníze.

ANTOINE: Bude ti stačit padesát dolarů?

2.ZDRAVOTNICE: Ne.

ANTOINE: Tak tady máš stovku.

2.ZDRAVOTNICE: Ach.

ANTOINE: Jak mě dojímá její nevinnost! Mám ještě čtyřicet euro a kreditní kartu, ale ta ti asi k ničemu nebude, že?

2.ZDRAVOTNICE: Bude! Jít si se mnou povídat. Ach, já ubohá. Muset prodávat svoje čistá tělo. *(Odchází.)*

ANTOINE: Nezoufej! Já se o tebe postarám. Nemusíš se bát.

(Odejdou.)

JACQUES: Sakra, jdou pryč! Nic neuvidím! Pusť mě už konečně na ten záchodek.

GEOFFREY: Už jsem! Už jdu!

JACQUES: To už říkáš půl hodiny!

GEOFFREY: Vždyť říkám, že jdu!

(Vstoupí VELITEL. Za ním 1. ZDRAVOTNICE. VELITEL se často bezděčně škrábe na přirození.)

1.ZDRAVOTNICE: Ty být moc dobrý, voják. Mně se to moc líbit.

VELITEL: To se ti to chválí za tři dolary.

1.ZDRAVOTNICE: U vás v tank být víc tak dobrých vojáčků?

VELITEL: Ty nech na pokoji! Ti to mají zakázané.

1.ZDRAVOTNICE: A kdo jim to zakázat?

VELITEL: Já!

1.ZDRAVOTNICE: Ale zlato!

JACQUES: A kruci! Velitel! To nebude mít velitel radost...

CLAUDE: Co velitel?!

JACQUES: Velitel asi nešlápl na minu.

PIERRE *(radostně)*: On žije?!

CLAUDE: To nebude mít velitel radost!

PIERRE: Velitel nebude mít radost, že žije?

CLAUDE: Ale ne! Velitel nebude mít radost, že velitel žije.

PIERRE: Tomu nerozumím.

CLAUDE: Jsi tupý, Pierre. Nikdy jsi přece ničemu nerozuměl. Tak proč chceš najednou něčemu rozumět teď?

JACQUES: A velitel není sám.

CLAUDE: Ukaž! Musím ven! (*Leze ven.*)

JACQUES: Pust', já chci taky! Musím čůrat!

CLAUDE: Pust'! Bež se vyčůrat na záchodek!

JACQUES: Tam je Geoffrey!

GEOFFREY: Už nejsem!

CLAUDE: Tak vidíš! Pust'! Buďte zdravý, veliteli!

1.ZDRAVOTNICE: Ó, jaký krásný voják. Ty chtít jít se mnou? Já být dobrá, moc dobrá.

CLAUDE: Veliteli, jsem tak rád, že žijete!

VELITEL: Nikam! Předpisy to zakazují!

CLAUDE: Veliteli, jsem tak rád, ale vy jste si taky užil!

VELITEL: Ale já jsem velitel!

CLAUDE: Prásknu vás!

VELITEL: Tvá neúcta k vyšším hodnostem je nanejvýš bezostyšná! Tak si běž, bezcharakterní hmyze!

PIERRE: Veliteli, jsem tak rád, že žijete!

CLAUDE: Pojď ke mně, kotě!

1.ZDRAVOTNICE: Počkat! Osm dolar. Nebo šest eura.

VELITEL (*se směje*): Nějak jsi podražila!

1.ZDRAVOTNICE: Čemu ty se smát, impotent?! Ty nebýt nic moc! To být jednička mileneček!

VELITEL: Claude, to si ještě vyřídíme! (*Leze do tanku.*)

1.ZDRAVOTNICE: Osm dolar, jinak nic.

CLAUDE: Čtyři!

1.ZDRAVOTNICE: Sedm.

CLAUDE: Pět!

1.ZDRAVOTNICE: Šest!

CLAUDE: Tak jo. Jdeme!

1.ZDRAVOTNICE: Platit předem!

CLAUDE: Přece nebudu kupovat zajíce v pytli! Zaplatím potom. Jdeme!

(*Odejdou. Vstoupí 2. ZDRAVOTNICE, za ní ANTOINE, rovněž se často bezděčně škrábající na přirození, avšak zamilován.*)

ANTOINE: Miluju tě! Nikdy jsem nikoho tolik nemiloval. Vezmu si tě! Odvezu tě odtud! K nám! Do Francie! Lásko!

2.ZDRAVOTNICE: Fakt? Francie? Já chtít odtud. Milovat tě vždycky, když na tebe to přijít.

ANTOINE: Vezmeš si mě?

2.ZDRAVOTNICE: Jo. Ale ty mě odvézt odtud!

ANTOINE: Jak libě mi zní tvůj přesladký hlas. Odvezu tě, odvezu!

GEOFFREY (*snaží se vylézt z tanku*): Ted' jsem na řadě já!

JACQUES: Ne, já! Tys byl na záchodku!

GEOFFREY: Ty taky! A později než já!

VELITEL: Zpátky!

ANTOINE: Zpátky!

GEOFFREY: Všichni jste si užili. Já chci taky!

ANTOINE: Tahle žena je mou snoubenkou!

2.ZDRAVOTNICE: Ale, baby, snad se projednou nic nestát!

ANTOINE: Miláčku, vždyť už nepotřebuješ dělat ty odporné věci. Máš přece mě. Ještě před chvílí jsi byla přece panna. Chci být tvůj první a poslední muž.

2.ZDRAVOTNICE: Baby, já ted' nebýt tak levně! Levná být jenom pro tebe. To proto, že tě tak milovat. Já žít rodinu. Já muset to udělat.

ANTOINE: Tak dobře. Ale budu trpět.

(Z tanku vyleze VELITEL.)

VELITEL: Antoine, jsem rád, že tě vidím.

ANTOINE: Veliteli, vy nejste mrtvý?

VELITEL: To by se ti hodilo! Věz, že má pomsta bude d'ábelská.

(GEOFFREY se tiše vytrácí s 2. ZDRAVOTNICÍ.)

ANTOINE: Veliteli, přijmu jakýkoli trest. Víím, že jsem napáchal mnoho zlého, ale od chvíle, v níž jsem poznal lásku, už neprahnu po moci. Nechte si své žezlo. Potrestejte mě, jak uznáte za vhodné. Jsem připraven snést i ta největší příkoří. *(Zpívá.)*

Stalo se se mnou krásného něco právě,
pryč jsou spády, pryč služba světské slávě.
Já poznal rázem čistého něco v sobě,
že mír a láska jsou pro všechny dost dobré.

Já spáchal různé hrůzné činy
a nesnažím se být bez viny.
Ke všemu se já ted' přiznávám,
nedopřeji sluchu z trestu obavám.

Ač trest si zasloužím, přec chtěl bych žádat,
aby jste zvážili proč necháte mě strádat,
proč mstíte se mi, proč přísně trestat chcete,
to zvažte si, dřív než se rozhodnete.
Jen ten, kdo lásku, mír či život daruje
s příhodným větrem se mnou k ráji dopluje.

VELITEL: Co je mu?

PIERRE: Jestli se, veliteli, nezbláznil!

VELITEL: Řekni mi, Antoine, zbláznil ses?

ANTOINE: Zamiloval.

VELITEL: Zbláznil se.

ANTOINE: Veliteli, prožrel jsem. Jsem připraven šířit kolem sebe stejnou blaženost, jakou jsem našel v sobě. Jsem připraven přinést této zemi trvalý mír. Jsem připraven prodchnout náš tank stejně kosmickým pocitem, jaký nyní sám zažívám. Zanechte válčení, zanechte půtek a nesvářů, milujte se, neboť láska zmůže jakékoli příkoří, jakoukoli křivdu, jakoukoli zlobu a nenávisť. Kde je má snoubenka?

VELITEL: Odešla s Geoffreyem.

ANTOINE: Nevadí, stejně miluje jenom mě.

(Vstoupí CLAUDE. Za ním 1. ZDRAVOTNICE.)

1.ZDRAVOTNICE: Ty mě zaplatit, vepr! Navalit dolary!

CLAUDE: Za to, cos předvedla?! Ani nápad!

1.ZDRAVOTNICE: Já být dobrá! Ostatní být spokojení! Ty být chudák! Platit, nebo...

CLAUDE: Co nebo?! Co nebo?!

VELITEL: Claude, takhle se chová voják mírových sil?! Okamžitě zaplat'! Chceš pošpinit naše jméno?!

CLAUDE: Ale veliteli...

VELITEL: Už jsem řekl! Zaplat'!

1.ZDRAVOTNICE: Zaplat'!

(CLAUDE zaplatí.)

JACQUES: A teď už konečně můžu i já!

(Vstoupí 2. ZDRAVOTNICE. Za ní GEOFFREY.)

2.ZDRAVOTNICE (ANTOINOVI): Ty se nemračit, baby. On být nula proti tobě. Rychle jako králík.

ANTOINE: To rád slyším.

JACQUES: Co myslíte, veliteli, která z těch dvou je lepší?

VELITEL: Nevybírej, protože nikam nepůjdeš!

OBĚ ZDRAVOTNICE: Z těch dvou? *(Teprve nyní se obě zpozorují, když se podívají na druhou stranu tanku.)*

JACQUES: Ale, veliteli!

1.ZDRAVOTNICE: Mrcha! *(Sáhne do zdravotnické brašny a vytáhne pistoli.)*

2.ZDRAVOTNICE: Mrcha! *(Učiní totéž.)*

VELITEL: K zemi!

(Krátká přestřelka. Obě ZDRAVOTNICE klesnou mrtvé. Jaques vytáhne fotografii a smutně na ni hledí.)

JACQUES: Mám doma tak krásné děvče a já...

VELITEL: Do tanku!

(Všichni, až na ANTOINA, se vrhnou do tanku.)

Hned jsem vám říkal, že tady není bezpečno. Zdravotnice jsou štětky a v brašnách nosí pistole. Divná země. A pořád mě tady něco svědí.

- ANTOINE: Mé štěstí trvalo jen tak krátce? Má láska nežije? Co se to stalo?
- CLAUDE: Mě tady taky něco svědí.
- ANTOINE: Ničemu nerozumím. Měli jsme přece jet domů. Do Francie, do Burgundska. Opíjet se vínem. A láskou.
- VELITEL: A svědí to víc a víc.
- ANTOINE: Vzal bych ji přece i na Riviéru. Hráli bychom ruletu. A jiné hazardní hry. Mám něco našetřeno. Zdejší žold je přece tak vysoký.
- GEOFFREY: Mě to tam taky svědí, veliteli.
- ANTOINE: Pukne mi srdce? Zatím se drží. Ale určitě pukne. “Na bitevním poli mu puklo srdce”, bude stát v hlášení o mé smrti.
- VELITEL: Zatraceně! Nějaký hmyz!
- ANTOINE: Měl jsem ji zaštitit vlastním tělem! Ale když velitel tak přesvědčivě zavelel. Ach, lásko, nebyl jsem tě hoden.
- CLAUDE: To máme od těch štětek. Jenom aby to nebyly ruské vši.
- VELITEL: Ruské vši? Zase Rusové?
- ANTOINE: Cože? Takže přece mi tady po tobě něco zbylo? I když jsi zemřela, budeš ve mně... budeš na mě stále živá. Budu tě šířit kolem sebe, protože tak doopravdy ve mně a na mě nikdy nezemřeš. To nepřipustím, sladká lásko!
- JACQUES: Ještě že jsem si s nima já nic nezačal.
- VELITEL: Necháme se odmořit na základně. Kde je Antoine? Antoine, ty podlá kariéristická kryso. Za všechno, čeho ses na mě dopustil, se ti krutě pomstím! I za ty vši! (*Zpívá.*)
- Pohlédni mi do očí sketo zbabělá,
když jen zlomek té bouře zahlédneš, to tě oddělá.
Ve tváři mám hromy blesky
a nejsou to žádné třesky plesky!
Zakroutil bych ti krkem s chutí,
tak prudce mě zloba k tomu nutí.
- Mě vyhodit ze sedla se ti zachtělo,
za ten čin budeš pykat, posero!
Rád prohnal bych ti kulí hlavou,
takové mi v mozku myslí plavou!
Napadají mě různé tresty,
jež mi tě provždy vymetou z cesty.
- ANTOINE: Mstěte se, veliteli! Jsem hoden trestu za svou zpupnost a zbabělost! Jen mi neberte to jediné, co mi zůstalo po mé snoubence.
- VELITEL: Stmívá se. V noci musí někdo hlídat. Vybral jsem tebe. Celou noc budeš na hlídce!
- ANTOINE: Ano, celou noc.
- VELITEL: A venku!

ANTOINE: Ano.

VELITEL: Pošlu tě na průzkum.

ANTOINE: Ano.

VELITEL: Samotného.

ANTOINE: Ano.

VELITEL: Tobě to nevadí?

ANTOINE: Zasloužím si to. Bude to krásná smrt. Ach, lásko, brzy budu zase s tebou!

VELITEL: Kruci! Já bych do toho... Taková pomsta mě vůbec netěší! Všichni nástup! Hněte sebou, prasata!

(Všichni nastoupí před tank.)

Všichni jste se dopustili odporné vzpoury. Má pomsta bude děsivá! Skončily vám sladké dny zahálky!

CLAUDE: Ale, veliteli, to přece všechno Antoine!

VELITEL: Mlčet! Antoine, jsi degradován. Dolů s distinkcemi. Tebe, Pierre, povyšuji do hodnosti podporučíka. Budeš mou pravou rukou. Budeš je prohánět od rána do večera.

GEOFFREY: Na to nemáte právo, veliteli!

VELITEL: Jak se správně oslovuje nadřízený!?

GEOFFREY: Na to nemáte právo, pane kapitáne!

VELITEL: Drž hubu, dobytku! Jste degradován, vojíne!

GEOFFREY: Ale, co můj plat?

VELITEL: Plat podle hodnosti.

GEOFFREY: Veliteli, ne!

PIERRE: Drž hubu, dobytku!

VELITEL: Výborně, Pierre! Skončily časy povalečství, drzostí a bezostyšné dovolenosti vůči nadřízeným. Teď vám začne teprve pravá vojna. Tenhle tank se stane vzorem mezi tanky naší armády. Pamatujte, kdo přihlíží zlu, zlu napomáhá. To, že jste mě vyštvali z tanku, vám jen tak nezapomenu. Antoine na hlídku, střídát se po dvou hodinách.

CLAUDE: Ale, veliteli!

PIERRE: Drž hubu!!!

VELITEL: Pierre, můj milý, oddaný příteli!

Konec I. dějství

II. dějství

(VELITEL sedí na blatníku tanku a sleduje, jak ostatní provádějí ranní rozcvičku, které velí PIERRE.)

OSTATNÍ (zpívají):

Za maminku, za tatínka,
za dítě, co sunar blinká,
za dědečka, za babičku,
za dárečky u stromečku,
za rádio, za TV,
ať nám chvíli rozptýlí,
za tuhle písničku,
co nám zpestří rozcvičku.
Za přečpané obchody,
za pozlacené důchody,
za čtyři auta v rodině,
za utopení ve víně,
za dostatek v nadbytku,
za hostinu, za pitku.
Za náš tank a za náš cíl,
za dopřání nám perných chvil.
Za naši zem a naši vládu,
jíž k nohám své kliky kladu.

PIERRE: Raz, dva, raz, dva, raz, dva... Neulejvat se!

VELITEL: Jde ti to moc dobře, Pierre!

PIERRE: Děkuju, veliteli! A ještě třicet kliků!

VELITEL: Copak je to s váma, přátelé, že se tak klátíte, že už nemůžete, že se ulejšváte?

JACQUES: Promiňte, veliteli, ale špatně jsme se vyspali.

VELITEL: A pročpak?

JACQUES: To přece víte. To ty hlídky.

VELITEL: Správný voják vydrží i větší zátěž. Dej si ještě dvacet kliků navíc! To tě probere.

GEOFFREY: Já například, veliteli, jsem moc rád, že máme tak krásnou ranní rozcvičku.

VELITEL: To mě těší. Tak si dej taky ještě dvacet!

PIERRE: No tak, jedu, jedu! A ostatní taky ještě dvacet!

VELITEL: Pierre, myslím, že bychom rozcvičku mohli ukončit. Zjistil jsem totiž velmi vážnou věc. Nedopatřením probíhá naše rozcvička uvnitř nebezpečného minového pole. Pierre, dej jim minový detektor. Vojáci, musíte se ve vlastním zájmu dostat k tanku. Vaše životy visí na vlásku. Je mi líto.

(PIERRE vytáhne detektor a hodí ho vojákům.)

VELITEL: A my si, Pierre, půjdeme zatím zdřímnout.

(Zalezou do tanku.)

JACQUES: Myslíte, že ten detektor funguje?
CLAUDE: Budeme mít jistotu, až poprvé zapíská.
GEOFFREY: Nebo až šlápneme na minu.
JACQUES: A to všechno pro jednoho tupce, kterému se chtělo čůrat!
GEOFFREY: Pro jednoho, kterému se chtělo velet!
CLAUDE: Jasně, on za to může! *(Všichni nenávistně hledí na ANTOINA a blíží se k němu. Začnou ho mlátit, pěstmi a detektorem.)*
ANTOINE: Ano, ztrestejte mě. Bijte mě. To já jsem vším vinen!
(ANTOINE klesne v bezvědomí k zemi. Z tanku vylezou VELITEL s PIERREM.)
VELITEL: Vojáci, došlo k omylu. Informace nebyla příliš přesná. Minové pole začíná až o deset metrů dále. Jste tedy již v bezpečí.
(Všem vojákům se podlomí kolena a klesnou k zemi.)
VELITEL: Proberte tu krysu.
(Proberou ho.)
VELITEL: Neválejte se mi tady, člověče!
ANTOINE: Ano, neměl bych se tady válet.
VELITEL: Vaším dalším úkolem bude pohřbít mrtvé. Pierre, rozdej jim lopatky.
ANTOINE: Veliteli, dovolte mi pohřbít mou jedinou lásku.
VELITEL: Pohřbi si ji a neotravuj! Jaques a Geoffrey za nemístné poznámky seberou a pohřbí na kusy rozcupovaného partyzána.
JACQUES: Ale, veliteli, já mám slabý žaludek.
PIERRE: Drž hubu!!!
VELITEL: Pierre, plníš si své povinnosti opravdu skvěle. Na pohřbení máte půl hodiny. Kopejte hluboko. Pro toho, kdo nesplní limit, mám připraveny další speciální úkoly. Jdu si zdřímnout. Pierre, hlídej!
PIERRE: Provedu! *(Ostatním.)* Pohyb!!!
(Dají se do kopání. JACQUES a GEOFFREY sbírají zbytky partyzána do igelitového pytle.)
GEOFFREY: To by člověk neřek, kolik toho v sobě jeden má.
JACQUES: Mně se dělá špatně.
GEOFFREY: Myslíš, že jsou to játra, nebo žaludek?
JACQUES: Nevím.
GEOFFREY: Protože kdyby to byla játra, tak jsou teda pěkně ztvrdlá, a kdyby to byl žaludek, tak je teda pěkně velký na to, že by měl být scvrklý válkou. I když nevím, jak moc se játra a žaludek liší co do velikosti.
PIERRE: A není to třeba srdce?
GEOFFREY: Ne, ne, srdce je tohle.
PIERRE: A co je tohle?
GEOFFREY: To jsou střeva.

(JACQUES zvrací.)

PIERRE: To by člověk neřek, kolik toho v sobě jeden má. (K JACQUEOVI.)
Neulejvat se, šlechtě!

JACQUES: Ano, jsem z Gaskoňska, mám polnosti, mám zámek, můj původ je
aristokratický a můj žaludek taky! A nemám chuť se vrtat v cizích
střevech!

PIERRE: Drž hubu a vrtej se!

JACQUES: Už, už!

ANTOINE: Ach, lásko, jak jsi studená. Tolik jsem toho pro nás naplánoval a teď tě
musím uložit do této nehostinné země, abys v ní spočinula navěky.
Stýská se mi po tvém teple. Po tvém doteku. Po tvých laskavých,
něžných slůvkách. Alespoň tě ještě naposled políbím.

PIERRE: Fuj, to je ale prase! Olizuje mrtvoly!

CLAUDE: Zdravotník! Zdravotník!

PIERRE: Co je?

CLAUDE: Udělal se mi puchýř.

PIERRE: Kde?

CLAUDE: Tady.

PIERRE: Bolí?

CLAUDE: Au! A jak!

PIERRE: Potřebuju zdravotníka!

PIERRE: Kopeš?!

CLAUDE: Kopu, kopu! (*Tiše nařiká.*) Au, au, já nešťastný!

PIERRE: Veliteli! Veliteli, někdo sem jde!

VELITEL: S bílou vlajkou? Všichni do tanku! I ty, Antoine!

ANTOINE: Nejdu! Chci zemřít se svou láskou!

VELITEL: Definitivně zešílel!

(Vstoupí několik domorodých obyvatel. S bílou vlajkou.)

STAŘÍK (*vypadá poněkud jako proslulý vůdce ruských partyzánů Babek*): My zdravít náš
osvoboditel! My rádi, že vy tady udělat mír konečně!

VELITEL: To jsme rádi, že jste rádi. Neseme vám totiž mír. Rádi slyšíme, když
nás někdo rád vidí.

1. MUŽ (*se dá do nářku*): Á! Vy zabít moji ženu! Vrazi!

VELITEL: Ne, ne! To my ne! To tamta!

1. ŽENA (*se dá do nářku*): Á! Vy zabít můj muž!

VELITEL: Promiňte, to je váš muž? Tahle tvrdila, že je to její muž.

2. ŽENA (*se dá do nářku*): Á! To být i můj muž!

STAŘÍK: To být můj syn a moje dcera.

2. MUŽ (*se dá do nářku*): Á! Vy zabít moje vnuky!

VELITEL: Promiňte, ale nevypadáte, jako jejich dědeček.

2. ŽENA: Vy zabít mé matky a otce! Já teď být sirotek!

VELITEL: Promiňte, je to možná hloupé, že se pořád takhle ptám, ale u nás má každý jenom jednu matku. Otců by možná mohlo být víc, ale matka je přece vždycky jenom jedna. Rozumíš tomu, Pierre?

PIERRE: Veliteli, já jsem přece nikdy ničemu nerozuměl.

VELITEL: Že by to nakonec bylo tou jinou kulturou?

STAŘÍK: My být jiná kultura. U nás víc matek než otců, všichni být manžel a matka a bratr a sestra a dědeček.

VELITEL: Babičky nemáte?

STAŘÍK: I babička my mít, ale málo. Umřít ve válce.

VELITEL: Nejvíce umřelo ve válce babiček? Tomu nerozumím. Vždyť babičky nechávala na živu i komanda SS na Ukrajině, protože byly už stejně neschopné plození podřadné rasy.

ANTOINE: Přijměte prosím mou upřímnou soustrast. Miloval jsem vaši sestru, babičku, matku, otce, tchyni, sestřenici...

(STAŘÍK vytáhne dlouhý nůž, obratným chvatem si přitáhne ANTOINA a přiloží mu nůž na krk.)

STAŘÍK: Ty dělat srandu z náš smutek?!

(Hlouček domorodců se zaježí nejrůznějšími zbraněmi. Např. kulometry, RPG a jinými hlavními velké ráže.)

VELITEL: Nemiřte na mě! Nemiřte na mě! Já za nic nemůžu! Mám doma ženu a dvě děti... Ne! Mám doma deset žen a patnáct dětí! Nemiřte na mě, snažně vás prosím!

ANTOINE: Ano, zab mě! Rád zemřu spolu se svou nejdražší!

VELITEL: Nevšímejte si ho, zešílel! My nechceme umírat!

STAŘÍK: Zešílel?

VELITEL: Mešuge!

STAŘÍK: Aha. *(Pustí ANTOINA.)* Ty být mešuge, jít pryč!

(Domorodci schovají své zbraně.)

STAŘÍK: My být mírumilovný lid. Vy být vrazi našich drahých. My tak rozhodnout!

VELITEL: Ale my jsme je přece nezabili! Jsme přece mírové síly! Dejte mi ratolest! *(Podají mu ratolest.)*

Hle, zde je olivová ratolest, již vám přinášíme!
Hle, zde je holubice symbol míru...

VŠICHNI DOMORODCI *(nenávistně křičí)*: Vrazi! Vrazi! Vrazi!

VELITEL: Ale tahle ženská k vám přece vůbec nepatří!

STAŘÍK: Vy utišit náš smutek, jen když nám dát hodně jídlo. Jinak my muset bojovat s nepřitelem o jídlo. Válka zase začít.

VŠICHNI DOMORODCI: Vrazi! Vrazi! Vrazi!

VELITEL: Pierre, rozděl jim naše zásoby proviantu!

STAŘÍK: Ó, vy být náš dobrý přítel! Hlemýžď a ústřice vy taky mít?

VELITEL: Slyšíš? Dej jim i ty ústřice! Ach, mé oblíbené ústřice! Cena zachování míru je tak vysoká. Hlemýžďě nemáme. A zubní kartáček a svého medvídka Picassa vám nedám.

STAŘÍK: My moc děkovat. Náš smutek pryč.

VŠICHNI DOMORODCI (*radostně tančí a skandují - voiceband*): Smutek pryč! Smutek pryč! (*S tancem odcházejí.*)

VELITEL: Přestává se mi to líbit! Jaquesi, volej základnu. Stahujeme se odtud. Situace se přiosťuje.

JACQUES: Veliteli, chtěli přece jenom jídlo.

VELITEL: Tak vidíš, už nemáme ani co jíst. A snědli mi i mé ústřice! Copak můžu žít bez svých ústřic?! A pak ještě i ty hrozné vši! Copak to s nima jde vydržet? Já chci domů! Chci domů!

CLAUDE: Kam chce?

JACQUES: Chce domů. Nemůžete domů, veliteli. Co naše mírová mise?

VELITEL: Chceš mě snad poučovat!? Antoine, k řízení! Jedeme pryč. Nikdo tady o nás nestojí. Nikdo nám ruce nelíbá. Antoine!

ANTOINE: Veliteli, já zůstanu tady. Neopustím svou lásku!

VELITEL: Vidíš, Pierre, Boží trest za jeho mocichtivost. V téhle zemi se šílí! Já nechci skončit jako on. Kdo umí řídit?! Pročpak mě tak rozbolela hlavička?

CLAUDE: Já bych možná řídit mohl.

VELITEL: Padej k řízení!
(*Tank několikrát zaškytá, ale motor nenaskočí.*)

ANTOINE: Nikdo mě již od tebe neodtrhne. Ani rozkazy velitele. Zříkám se kariéry, zříkám se Riviéry a prosluněných pláží, zříkám se lahodných vín, zříkám se pohledu na Eiffelovu věž a pochodu pod Vítězným obloukem. Chci zůstat s tebou. Chci zemřít s tebou.

CLAUDE: Veliteli, nechce naskočit. Nemáme palivo.

VELITEL: Jak to, že nemáme palivo? Antoine!

ANTOINE: Nevím, veliteli. Nezájímá mě palivo, nezajímá mě střelivo, nezajímá mě tank, jen mír v mé duši, jen mír a posláním míru a lásky.

VELITEL: Já někoho zastřelím! To je sabotáž! To si odskáčete!

CLAUDE: Já za nic nemůžu, veliteli! Jsme jako vycucnutí.

VELITEL: Vycucnutí? (*Jde se podívat za tank k palivovým nádržím. Tajemně tank obchází. Zaujme ho na něm nějaký detail, pak něco hledá na zemi.*) Nástup! (*Všichni vojáci nastoupí vedle tanku.*) Podívejte se!

GEOFFREY: Co je to?

PIERRE: Dírka?

VELITEL: Dírka.

JACQUES: A tak maličká.

CLAUDE: A v palivových nádržích.

VELITEL: Já někoho zastřelím! Pierre, pistoli!

PIERRE: Máte ji v pouzdře!

VELITEL: Ano, ano, ano...

JACQUES: Milost, veliteli, já za nic nemůžu! Jsem přece jenom radista!

CLAUDE: Mně ne, veliteli! Jsem přece jenom kulometčík! Milost! Zastřelte raději Antoina! Jemu je to jedno! Přeje si to přece!

VELITEL: No právě! U šilence mě to tak netěší. Ale pročpak mě tolik bolí hlavička?

CLAUDE: Udělám všechno, co chcete! Zlíbám vám ruce, nohy, ústa!

VELITEL: Fuj! Nech si své impertinence! Jsem šílený! Jsem šílený! Chci domů!

JACQUES: Kam chce?

CLAUDE: Chce domů.

VELITEL: Hledejte trubičku!

GEOFFREY: Trubičku? Vy něco tušíte, veliteli?

VELITEL: Ano. Ale tato informace je přísně tajná.

(ANTOINE *náhle odejde. Nikdo si toho nevšimne.*)

JACQUES: Neřekneme nikomu ani slovo.

VELITEL: Nevím, jestli se vám dá příliš věřit, ale vojenská tajná služba se již tímhle jevem dlouho zabývá. Nemůže tomu ovšem přijít na kloub.

CLAUDE: No jasně! Neschopná rozvědka!

VELITEL: Věc je daleko složitější. Říká vám něco slovo Nosoupír?

JACQUES: Ne.

VELITEL: Jedná se o metafyzický industriální přízrak. Rozvědka kvůli němu provedla řadu tajných školení velitelů. Ví se o něm málo. Živí se průmyslovými syntetickými kapalinami. V nose má pravděpodobně zasazenu zvláštní trubičku z neobyčejně tvrdého materiálu, která mu umožňuje proklovnout i ty nejtvrdší pláště palivových nádrží. Ta trubička po něm na místě činu vždy zůstane. Nosoupír provádí své rejdy hlavně v noci. Velké škody prý působí hlavně v civilním sektoru. V Severním moři například vypil zásobníky ropy na vrtné plošině firmy Hatina & Willson Corporation. Někde ve východní Evropě podobným kouskem úplně ochromil výrobu v textilní továrně madame Hurajové (*čteno přes ž - pozn. autora*), takže byla náhle celá východní Evropa bez jejích věhlasných laciných punčoch.

PIERRE: To by tady někde měla být ta trubička.

VELITEL: Překvapuješ mě, Pierre! Hledejme trubičku!

ANTOINE (*vstoupí s kyticí*): Nikdy jsi ode mě nedostala květy. U nás bych ti dal orchideje. Zde mám jen tuhle kytici polního kvítí. Určitě by ti udělala radost, kdybys... (*hlas se mu zlomí*) kdybys ještě žila. (*Padne na hrob a pláče.*)

GEOFFREY: Veliteli, asi to mám! Ale vypadá to spíš jako hadička.

CLAUDE: A vůbec není tvrdá.

VELITEL: Možná že existuje více odrůd Nosoupíra. Tenhle se například vyznačuje hadičkou měknoucí po nasycení syntetickou kapalinou. Je to každopádně důkaz, že tady byl, a my jsme v prdeli, protože se odsud nehnem!

JACQUES: Veliteli, nebuďte smutný, zavolám základnu, ať nám sem naftu nějak pošlou. Třeba vrtulníkem.

VELITEL (*pláče*): Ano, ano, prosím, udělej to. A my zkusíme Nosoupíra vypátrat.

PIERRE: Veliteli?

VELITEL: No, co je?

PIERRE: Nevím, jestli vám to mám říct.

VELITEL: Jen to řekni, Pierre!

PIERRE: No, víte, já si myslím. Že s tou hadičkou to spíš vypadá, že nám tu naftu vysál jako někdo jiný, že to nebyl zrovna Nosoupír.

VELITEL: A proč si to myslíš?

PIERRE: No... protože tady pod tankem leží vrtačka.

VELITEL: No vidíš to! To je objev! Nosoupír neproklovává nádrže tvrdou trubičkou, ale používá normální vrtačku. Výborně, Pierre! A já někoho zastřelím! Toho, kdo v noci na hlídce neslyšel Nosoupíra vrtat vrtačkou!

GEOFFREY: Já to nebyl!

JACQUES: Ani já!

PIERRE: No teda, veliteli, já si myslím...

VELITEL: Pierre, víš, že ti myšlení nikdy moc nešlo.

PIERRE: Já vím, ale já si myslím, že tu vrtačku mohl použít klidně někdo jiný. Že to nemusel být zrovna Nosoupír.

VELITEL: Vidíš, tahle jednoduchá věc mě vůbec nenapadla. Proč jsem si vlastně hned myslel, že by to mohl být Nosoupír?

GEOFFREY: To dělá to tajné školení, veliteli. Člověku se to usadí v hlavě a hned vidí věci složitější, než jsou.

VELITEL: Ne, ne, to proto, že tolik chci domů a že mě tak bolí hlavička. Migrénka, migrénka.

CLAUDE: Cože ho bolí?

PIERRE: Hlavička.

VELITEL: Takže vy si myslíte, že...

GEOFFREY: Au!

VELITEL: Co je!?

GEOFFREY: Něco mě kouslo! (*Sáhne si do kalhot. Šmátrá, zachytí, vytáhne.*) Podívejte, veliteli!

PIERRE: Ta ale je, panečku!

CLAUDE: Vždyť jsem to říkal, ruská veš!

GEOFFREY: Venezuelské vši jsou taky takhle velké. Možná ještě větší. A jsou dost žravé.

VELITEL: Myslíš, že... Musíme pryč! Chci domů! Doma vši nemáme.

PIERRE: To byste se divil.

VELITEL: Nemáme!

CLAUDE: Veliteli, někdo sem jde a mává bílou zástavou. Ne tam, z druhé strany! A nesou s sebou nějaké kanystry!

VELITEL: Všichni do tanku! Kanystry?

(Všichni vlezou do tanku, jen VELITEL bojácně vystrkuje hlavu z horního vchodu. Tentokrát z druhé strany přichází jiná skupina, nesoucí kanystry. Vede je opět stařík podobající se legendárnímu veliteli ruských partyzánů. Je to ovšem JINÝ STAŘÍK.)

JINÝ STAŘÍK: Haló, kamarád, my slyšet, že vy nemít nafta! My vám nést nějaká nafta!

VELITEL: Stejně je to naše nafta!

JINÝ STAŘÍK: Ó, ne, ne! To nebýt vaše nafta. To být naše nafta. Vaše nafta být, když vy dobře zaplatit.

VELITEL: Kolik?

JINÝ STAŘÍK: Tisíc dolar.

VELITEL: Proboha! Vždyť tolik u sebe ani nemáme!

JINÝ STAŘÍK: Vy dát, kolik mít. Tady brzo začít ofenzíva. Když vy neodjet, my bum, bum a vy kaput, jako být mrtví.

VELITEL: Hej, všichni sem své prachy!

CLAUDE: Nikdy!

VELITEL: Je to rozkaz! Nebo tady zařveme!

(Dají mu peníze. VELITEL je dá STAŘÍKOVÍ.)

JINÝ STAŘÍK: To být málo! To nestačit!

VELITEL: Ale víc nemáme!

JINÝ STAŘÍK: Vy platit v municí. Náboje, ty nerozumět?

VELITEL: No, já nevím. To máme zakázané.

JACQUES: Veliteli, nemají žádné volné vrtulníky. Prý nám naftu dodají až zítra.

JINÝ STAŘÍK: Vy nedat, vy umřít. A rozežrat vás vši! Vy vybrat!

VELITEL: Claude, dej sem bednu kulometných nábojů! Odkud ví o těch všich? Stačí?

JINÝ STAŘÍK: Ne!

VELITEL: Vydřiduchu!

JINÝ STAŘÍK: Ještě náboj do kanón! Aspoň čtyři!

VELITEL: Slyšíte, dejte je sem! Ať co nejdřív vypadnem.

(Provede se, vydá se.)

JINÝ STAŘÍK: To být oukej. Vy mít nafta, my mít, co chtěli. My být váš dobrá přítel. Ahoj! *(Chvatně odejdou.)*

VELITEL: Rychle ven! Všichni! Přečerpajte naftu!

CLAUDE: Veliteli, pokorný služebník, strašně nerad vás obtěžuju, ale na tuhle naftu nikam nedojedem.

VELITEL: Cože?! Jak to?!

CLAUDE: Podle mě, opravdu, nerad to říkám, je silně ředěná vodou, pokud je v té vodě vůbec nějaká nafta.

VELITEL: Bastardi! *(Vytáhne pistoli a začne kolem sebe divoce střílet.)*

JACQUES: Kryjte se!

ANTOINE *(se hrdě vztyčí a nastaví hrud')*: Střílejte, chci zemřít!
(VELITEL na něj chvíli míří, pak zahodí pistoli a rozpláče se.)

Konec II. dějství

III. dějství

(VELITEL a PIERRE trčí z tankové věže. ANTOINE apaticky sedí u hrobu.)

VELITEL (*zpívá*):

Ani vánek nefoukne, lístek se nepohne,
ptáček si nepískne, ticho uši trhá.
Co tady dělám, když nikdo mě tu nechce,
proč jenom jsem se já šířit mír vrhal?

Táhnou mi hlavou myšlenky pochmurné,
hrnout se sem, to nebylo rozumné.
V mozku mi bublá a v břiše mi kručí,
děsivé tušení mě stále mučí.

Čekal jsem hltavě, že mi líbat budou ruce,
pro tohle jsem se zřekl klidu Francie.
Hlas míru však je pro ně jen ubohá onuce,
nezbývá než kulku čekat, jež mě zabije.

VELITEL:

To ticho. Takové zvláštní ticho.

PIERRE:

To máte jedno, veliteli. Ticho jako ticho.

VELITEL:

Ale takové zvláštní ticho. Jako kdyby...

PIERRE:

Ticho je vždycky stejné. Ticho jako ticho.

VELITEL:

To není pravda, Pierre. Poslouchej, tohle je jiné ticho. Jako kdyby...

PIERRE:

Mně se to ticho zdá stejné jako ostatní. Ale určitě máte pravdu, veliteli. Já jsem jenom hloupý venkovský balík. U nás doma, na statku poblíž Dunkerque, se například nikdy nestřílelo. Teda, to bych kecal. Ale naposled nám tam stříleli němčouři, ale je pravda, že to tam rozstříleli na cimprcampr. A pak ještě vlastně i Američtí a Angličtí a ti udělali úplně to samý, co němčouři. Na cimprcampr. Ale to jsem ještě nebyl na světě. Tak jak já můžu vědět, jak vypadají ta jiná, ta válečná ticha.

VELITEL:

Ticho, jako kdyby se mělo něco stát.

PIERRE:

Na druhé straně je pravda, že strašně zvláštní ticho je před bouřkou. A taky je dusno. Ale tady dusno není. Je jenom to ticho.

VELITEL:

To ticho. To ticho znamená smrt. A mám hlad. Doma bych hlad neměl. Tady ho mám. Umřeme hlady. Proč jen jsme jim dávali naše zásoby proviantu?!

PIERRE:

Ale veliteli, neberte si to tak. Určitě všechno dobře dopadne. Jako v těch filmech, co nám promítají v kinech. On najde ji a ona najde jeho, vyhraju nad hajzlíky a odjedou spolu daleko za moře a tam budou šťastně žít. Šťastný konec.

VELITEL:

Happy end! Já chci happy end! A chci jíst! Chci své ústřice! Chci své hlemýždě!

ANTOINE:

Smiř se se svou bolestí, člověče, a nalezněš v sobě skutečný mír, skutečnou lásku!

(VELITEL se zoufale rozpláče.)

Ano, plač, budu plakat s tebou. Propláčem se ke štěstí. (*Pláče s ním.*)

VELITEL: Já to nevydržím! Já jsem úplně vyřízený! Jsem tak náchylný k pláči! A má hlavička! Tak tuze mě bolí!

PIERRE: Nate kapesník. Veliteli, zase někdo jde.

VELITEL: Já vím, s bílou vlajkou.

PIERRE: Ne, bez bílé vlajky.

(Vejde opět první skupina domorodců.)

STAŘÍK: Vy nebýt naši přítel. My vidět, že vy jim dát náboj. Oni naši nepřítel. Vy být teď taky naši nepřítel. A my myslet, že vy být naši přítel. My být ubohá oklamaná lid.

VELITEL: Ale my přece... My jsme přece mírové sbory! Jsme přátelé všech! Neseme vám mír!

STAŘÍK: Pchá, vy nám dát náboj! Náboj do kanón a kanón!

VELITEL: Kanón se přece nedá z tanku vymontovat. Že ne, Pierre? To by bylo příliš složité.

STAŘÍK: Tak vy nám dát tank!

VELITEL: Cože?! To nepřichází v úvahu.

STAŘÍK: My vědět, že vy nemít nafta. My vám dát nafta a vy nám dát tank.

VELITEL: Co je to za nesmysl?! Pierre! Ne! Tank vám nedáme! Nikdy! Ale jestli nám dáte naftu a něco k jídlu, dáme vám všechnu municí, kterou máme a k tomu kulomet. Peníze bychom vám dali taky, ale už žádné nemáme. Rozmyslete si to. Tam naproti se chystají k ofenzívě. Pierre, já chci domů!

STAŘÍK: To nebýt pravda. My mít příměří.

VELITEL: Znáte to, příměří sem, příměří tam.

STAŘÍK *(vykřikne:)*: Ofenzíva! Caramba!

(Všichni odkvapí pryč.)

PIERRE: To jste jim asi neměl říkat, veliteli.

VELITEL: Když já si nemohl pomoci. To dělá to ticho. Že jo, Pierre?

PIERRE: Jo, to dělá to ticho.

VELITEL: Pierre, něco slyším!

(Zvuk blížícího se vrtulníku.)

VELITEL: Vrtulník! Pierre, vrtulník! Letí pro nás! Letí nás zachránit! Jsme zachráněni! Zachráněni! Haló! Tady jsme! Haló! Mávej, Pierre, mávej! Kryj se!

(Oba rychle zmizí v tanku. S nebe spadne balík. ANTOINE ho rozbalí. Je nadšen.)

ANTOINE: Krása! Nádhera! Domov! Sladký domov! Mír! Mír v mé duši! Nejen doma, všude je krásně! Domov, svět, lidé, mír a láska!

VELITEL: Antoine, co je to?

ANTOINE: Překrásné snění v obrázcích.

VELITEL: Pohlednice! Propagační pohlednice! S Eiffelovkou a velkým růžovým srdcem! To se přece nedá jíst! Na to přece nikam nedojedeme! Pierre, asi brzy umřu. Opouštějí mě síly. *(Klesne k zemi.)*

ANTOINE *(rozhazuje pohledy)*: Potěšte se lidé! Potěšte se ptáci! Potěšte se srnky! Hle, sladká Francie vám nese poselství lásky, neboť láska je mír, mír je život, život je láska! Nekonečný koloběh věčného blaženství! Potěšte se, lidé všech národů a ras! Potěšte se nadlidé, potěšte se podlidé! Všichni se potěšte! *(Běží pryč a rozhazuje pohlednice.)*

(Z dálky se ozve střelba. Vzduchem sviští kulky. VELITEL se chvatně zvedne a schová se s PIERREM v tanku. Vyběhne ANTOINE, nepochybně adresát střelby. Stále rozhazuje pohlednice.)

ANTOINE: Ach, lidé! Vy nevidoucí lidé! Copak nevíte, že hlas pravdy a lásky a štěstí nelze umlčet!? Copak již nejste schopni milovat jeden druhého a žít spolu v míru!? Vždyť stačí chtít! Stačí jen chtít a já vás tomu naučím! Vždyť je to tak snadné! *(Běží na druhou stranu.)*

VELITEL: Spoutejte někdo toho idiota, nebo bitvu rozpoutá ještě dřív, než ji chystají! Maminka mi vždycky říkala, že se nemá prstem píchat do vosího hnízda. Má hlava! No tak, chyťte ho někdo!

JACQUES: Já nikam nejdu! Vždyť se tam střílí!

CLAUDE: Ani já ne!

GEOFFREY: Ani já ne!

PIERRE: Ani já ne!

VELITEL: Zklamals mě, Pierre! Ani já nikam nejdu!

(Opět střelba z druhé strany. ANTOINE se vrací.)

ANTOINE: Vždyť hlas míru nikdo neumlčí, hlas humanity je ve mně hluboko zakořeněn a žádné bezpráví, žádná zloba a nenávisť jej ze mě nevyrve, neboť tento hlas je neumlčitelný! To spíš on sám umlčí vaše zbraně a promění je v ratolesti olivové a vaše střelivo promění v bobkové listy, nebo přímo v kozí bobky! *(Zastaví se. Pohlédne na hrob své snoubenky, dá se do pláče a klesne k zemi.)* Ach, lásko, kdybys jen byla se mnou!

VELITEL: Zdá se, že se uklidnili. Ticho. Ticho. Jak lahodné ticho. A teď? A teď? Co myslíte, že se stalo teď? Teď jsem definitivně zešilel!

PIERRE: Veliteli, kam jdete!?

VELITEL: Pryč! Pryč odtud! *(Vyleze z tanku, mává rukama a rozběhne se pryč.)* Přátelé! Drazí! Nestřílejte! Mám vás rád! Miluji vás! Chci být vaším zajatcem. Toužím se stát vaším otrokem. Jsem voják mírových sil a toužím být nablízku jen vám! Za suchou skývu chleba udělám cokoli, udělám vám všechno, všecičko! Chci žít! Chci žít! Chci žít!

(Ostatní vylezou z tanku a hledí za VELITELEM.)

GEOFFREY: Kam běžel?

PIERRE: Táhle! Do zajetí.

JACQUES: Ještě pořád běží.

CLAUDE: Možná se mu to i podaří.

PIERRE: Držím mu palce.

GEOFFREY: Náš statečný velitel.
PIERRE: Některé povahy to asi prostě nevydrží.
JACQUES: Ještě pořád běží.
CLAUDE: Doběhne.
PIERRE: Tolik bych mu to přál.
JACQUES: Ještě pořád běží.

(Ozve se vzdálený výstřel.)

A teď už neběží.

PIERRE: Všude je plno odstřelovačů.
CLAUDE: Chudák velitel. Nechoval se k nám vždycky nejlíp, ale tohle si nezasloužil.
JACQUES: Mám pocit, že se něco děje.
PIERRE: Do tanku!

(Z obou stran se k tanku přibližují ozbrojené skupiny vedené STAŘÍKY. Každá sebou vleče kanystry.)

JINÝ STAŘÍK: Vy jít pryč a dát nám tank! My ho potřebovat na svá obrana! Oni chystat ofenzíva!
STAŘÍK: To být lež! Vy chystat ofenzíva! My tank potřebovat na svá obrana! Nám dát tank!

(Obě skupiny bleskurychle zaujmou bojové pozice proti sobě, po stranách tanku.)

JINÝ STAŘÍK: Velitel mír říkat, že vy chystat ofenzíva!
STAŘÍK: To nebýt pravda! Vy chystat ofenzíva! My se bránit!

(ANTOINE se postaví a pozvedne ruce v rozsáhlém všeobjímajícím patetickém gestu. Domorodci se překrčí. Všechny jejich zbraně míří na ANTOINA.)

ANTOINE: Slyšte mě, lidé! Neboť všichni jsme lidé! Nesu vám poselství lásky a míru! Milujte se, neboť čas náš jest jen krátce na tomto světě vymezen!

CLAUDE: Antoine, nedráždi je!

JINÝ STAŘÍK: Co to být?

STAŘÍK: Nevšímat si ho! On být mešuge!

JINÝ STAŘÍK: Aha.

STAŘÍK *(buší na tank)*: Vy nám dát tank! My mít nafta!

JINÝ STAŘÍK: My taky mít nafta! My tankovat a hned odjet!

STAŘÍK: Ne! My tankovat a hned odjet!

CLAUDE: A nešlo by to tak, že bychom natankovali a odjeli my?

JINÝ STAŘÍK: Ne! My tankovat a hned odjet!

STAŘÍK: Ne! My!

PIERRE: Tak si hod'te mincí.

STAŘÍK: My nemít mincí.

JINÝ STAŘÍK: My taky ne.

CLAUDE: Jak to!? Vždyť jsme do nich vrazili všechny své prachy!

STAŘÍK: Prachy být rychle fuč. Vy znát to.

PIERRE: Nemáte někdo minci?

GEOFFREY: To je ale blbý nápad! Já nemám ani cent.

CLAUDE: Já taky ne.

PIERRE: Já taky ne. Co ty, Jaquesi?

JACQUES: Já... mám jenom svůj stříbrný dolar. Pro štěstí! Přece jim nedám vlastní štěstí!

CLAUDE: Dej jim ho! Chceš je snad rozčítit?!

(Z poklopu pro řidiče se pomalu vysune ruka s mincí. STAŘÍCI předstoupí před tank.)

STAŘÍK: Panna!

JINÝ STAŘÍK: Orel! *(Hodí si.)* Orel!

(STAŘÍK uhodí JINÉHO STAŘÍKA, vyškubne mu minci a uteče s ní za tank. Situace se nijak nezměnila.)

PIERRE: Tak kdo vyhrál?

STAŘÍK: Vy nám dát tank! Hned! My z nich nadělat fašírku!

JINÝ STAŘÍK: My z nich nadělat fašírku! Vy nám dát tank!

PIERRE: Tak kdo vyhrál? Hodili jste si přece!

STAŘÍK: My kašlat na váš imperialistický zvyk!

ANTOINE *(vyleze na věž tanku mezi obě strany):* Ale lidé! Bratři! Vraťte se do svých domovů. Ke svým ženám a dětem. Nemarněte čas těžkou řeholí válečnickou, nekřivděte svým bližním, neboť láska je všeobíhající a všemocná! Pročež odložte své zbraně, tak jako já odhazuji tu svou! *(Vytáhne svou služební pistoli. Všechny hlavně míří opět na něj.)* Obejměte se a milujte se!

(ANTOINE odhodí svou pistoli. Ta při dopadu na zem vystřelí. Domorodci automaticky reagují. Krátká, ale zbitá přestřelka. Všichni domorodci jsou mrtví. ANTOINE zase přežil.)

ANTOINE: Ó, nehodní slova lásky!

JACQUES: Zdá se, že je po všem!

CLAUDE: Podívám se.

ANTOINE: Měl jsem přece jen zkontrolovat, jestli je pistole zajištěná!

(CLAUDE otevře poklop, na němž stojí ANTOINE. ANTOINE padne na zem a zlomí si vaz. Tentokrát to nepřežil.)

CLAUDE: Je po všem.

GEOFFREY: A Antoine?

CLAUDE: Antoinea to vzalo taky.

JACQUES: Mrtvý?

CLAUDE: Mrtvý.

GEOFFREY: Koledoval si o to.

CLAUDE: Ale, přátelé, máme naftu!

(Všichni vylezou z tanku.)

VŠICHNI *(skandují a tančí)*: Naftu? Naftu? Naftu! Naftu! Domů! Domů! Naftu a domů!

GEOFFREY *(ukazuje na mrtvé)*: Možná, že budou mít u sebe i nějaký ten žvanec.

(Všichni se vrhnou k mrtvým a šacují je.)

JACQUES: Mám naše ústřice!

CLAUDE: Já mám náš salám!

GEOFFREY: Mám naše víno a chleba!

PIERRE: Přecerpejte naftu!

JACQUES: Netroufá si nějak, ten blb?

CLAUDE: To si teda troufá. Poroučet vyšším hodnostem!

GEOFFREY: Drž hubu, Pierre! Velitel je mrtvý! Byl šílený, to všichni dosvědčí. Jeho rozkazy jsou neplatné.

CLAUDE: Neplatné!

JACQUES: Už nejsi podporučík, kryso! Dolů s distinkcemi!

GEOFFREY: Teď tady velíme my, seržanti!

JACQUES: A všechno ti důkladně spočítáme!

CLAUDE: To teda jo! Přecerpej naftu, prase! A pojedeme na základnu!

GEOFFREY: Ne, do Francie! Do tiché, klidné Francie!

CLAUDE: Ale na základně...

GEOFFREY: Do Francie!

JACQUES: Správně, do Francie! Je nás většina! Máme demokracii! Máme svobodu!

GEOFFREY: Do Francie! Do chladného stínu zrající vinné révy!

JACQUES: Popíjet lahodná vína s jiskrou hřejivého francouzského slunce!

CLAUDE: Ano, ano! Shlížet na Paříž s Eiffelovy věže!

GEOFFREY: Procházet se pod Vítězným obloukem!

JACQUES: Po Champs Elysées!

CLAUDE: Po náměstí Pigalle!

GEOFFREY: S krásnými pařížskými štětkami!

CLAUDE: Bez hmyzu!

GEOFFREY: Bez pistolí!

JACQUES: Jen pryč! Jen pryč odtud!

(Všichni zpívají.)

Ta chvíle k nám přišla včas,
teď už všechno půjde snáz.
Domov náš nám v dáli kyne,
dá rázem vale zdejší špině.

My mysleli jsme to dobře,
tvářili se přitom bodře.
A oni? Co si z toho vzali?
Naše dary pošlapali.

Ne! To není naše věc!
Každý zdejší pitomec
z nás si osly dělat chce.
Tak mu tedy řeknem hned:
“Lízej radši jiný med!
Francouzský ti nedáme!
To ho radši prodáme!”

(Nasedají do tanku.)

PIERRE: Velitel si tolik přál happy end a teď... *(Pláče radostí.)* Kdyby se toho jen dožil! Kdyby tolik nespěchal!

JACQUES: Sbohem buď navždy, země prolezlá barbarstvím! Nejsi hodna darů a krás naší civilizované Francie, které jsme ti chtěli dát! Chcípni!

VŠICHNI: Domů! Domů! Domů!

(Zazní dělostřelba.)

JACQUES: Proboha! Ofenzíva!

GEOFFREY: Pryč! A co nejrychleji! Dupni na to, Claude!

(Tank nastartuje a chvatně odjíždí. PIERRE, který až doposud svědomitě přečerpával naftu, běží s kanystrem za ním.)

PIERRE: Počkejte na mě! Kamarádi! Počkejte na mě!

(Do veškerého rachotu se ozve další výstřel. PIERRE se skácí k zemi.)

Konec III. dějství a rovněž definitivní

KONEC

Epilog pro foyer
S vyloučením veřejnosti

- JACQUES: Myslíte, že jsme tady správně?
- CLAUDE: Člověk nikdy nemůže vědět, jestli je někde správně.
- GEOFFREY: Ale my bychom tady snad správně být mohli.
- JACQUES: Já myslím...
- CLAUDE: Kamery tady jsou, stůl tady je, židle tady jsou.
- GEOFFREY: Ale jinak nikde nikdo.
- JACQUES: Já myslím...
- CLAUDE: A co ti lidi?
- GEOFFREY: To jsou diváci.
- JACQUES: Teda já myslím...
- CLAUDE: **Ti** diváci?
- GEOFFREY: No já myslím, že **ti** diváci.
- CLAUDE: Myslíš, že by se jim chtělo na nás něco říct? Takhle před kamerami? Celému národu?
- JACQUES: Já myslím...
- CLAUDE: No, co myslíš?
- JACQUES: Já myslím, že jsme tady správně. Jsou tady kamery? Jsou. Jsou tady lidi? Jsou.
- GEOFFREY: No jo. Ale v televizi mají být úplně jiní lidi. Tam mají být ti kameramani a ti režiséři a ti... no ti... spíkáři.
- CLAUDE: Takže tihle ti lidi tady nemají vlastně co dělat, ti mají vlastně sedět před svými televizemi a dívat se na nás, kteří za chvíli budeme na obrazovce odpovídat na několik vhodně zvolených dotazů o naší mírové misi.
- JACQUES: Já myslím, že by to takhle nějak mělo být.
- GEOFFREY: A já mám nápad. Nebudeme si těch lidí, co jsou tady všímat, protože by tady normálně neměli být, a budeme čekat na ty, co tady být mají.
- CLAUDE: Tak jo. Proti tomu nic nemám. A vy, lidi, pokud nás chcete vidět, běžte domů, kde vaše námitky nebo případná přídrzlá svědectví nikdo neuslyší, protože za chvíli budeme vystupovat v televizi. Dostali jsme totiž nedávno za naše hrdinské činy řád Čestné legie, takže jsme vlastně teď Rytíři čestné legie, takže jsme vlastně teď hrdinové.
- JACQUES: Hrdinové nehrdinovatější. I můj dědeček mi říkal, že tak slavného člena náš prastarý šlechtický rod neměl už dobrých dvě stě let. Ten náš poslední hrdina se vyznačoval tím, že vykřikoval slogany ve prospěch zachování monarchie, a tak ho strčili pod gilotinu. Od té doby si náš rod v tomhle směru prostě neškrtl a teď... (*Pláče.*) Promiňte mi to dojetí. To je tím rodinným historickým mezníkem.
- GEOFFREY: Aby ses z toho neposral!

JACQUES: Ts! Chátro oplzlá.

CLAUDE: No jo, to je typické! Už jsme z bryndy venku, tak se nám tříští síly, které dříve sjednocoval společný nepřítel.

GEOFFREY: Je fakt, že to spolu ještě chvilku musíme vydržet, když jsme teď ti hrdinové. Ale pak ať vás oba vezme čert. Jacquesi, máš ty otázky pro spíkra?

JACQUES: Jaké otázky?

GEOFFREY: No ty z ministerstva obrany. Ten... sakra, jak se to jenom jmenovalo?

JACQUES (*hrabe v kapse*): Tady mám peněženku. Tady mám dopis od své milenky. Tady mám dopis od své druhé milenky. Tady mám dopis od maminky. Tady mám dopis od své třetí milenky. Mimochodem, nevěřili byste, jak je má třetí milenka smyslná. Ty erotické fantazie. No, fantazie! Víte, kdysi jsem měl jenom jedno děvče, ale co jsem se vrátil z mírové mise jako hrdina, nemám si zkrátka nač stěžovat. Něco vám přečtu.

CLAUDE: Najdi, co máš, a neotravuj!

JACQUES: Jste tak přizemní realisti. To je k uzoufání. Tady mám pár drobných. Tady mám fajfku od dědečka. Tady mám maketku našeho tanku. Tady mám... Tady to mám!

CLAUDE: No sláva! Takže, abychom se domluvili. Jakmile se nás zeptají na něco, co není v tomhle okruhu doporučených otázek, mlčíme všichni jako hrob.

GEOFFREY: Já bych mohl ještě hrozivě zamručet. Trochu jako medvěd.

JACQUES: Ano, to je ono. Toho se určitě leknou a příště si dají pozor.

CLAUDE: A maketku nech na stole. Je to koneckonců náš, francouzský tank, s nímž jsme prožili mnoho krásných chvil.

GEOFFREY: Ale taky pěkně zapeklitých.

CLAUDE: Kamarádi, vžívejte se už konečně do situace, že ve službě národu a světovému míru je každá zasraná situace krásná a povznášející, ať potom před kamerou něco neprokecnete. A taky se vžívejte do toho, že jsme nerozlučná trojice, kterou zkušenosti mírové mise spojily navěky v dojemném přátelství. I když i já bych ty vaše skopové ksichty už taky nejradši nadosmrtně neviděl.

GEOFFREY: A hlavně o mrtvých jen a jen dobře. Všichni to byli hrdinové.

JACQUES: Ajajaj! Ajajaj!

GEOFFREY: Co řveš?

JACQUES: Nevzal jsem žádný suvenýr na ukázkou divákům.

GEOFFREY: To nevádí. Já jsem jim přinesl ruční granát.

CLAUDE: Zbláznil ses?! Ruční granát!? Tady se musí předvádět mírové předměty. Předměty, které jsme dostali jako přátelské dary od domorodců. Jakože jsme s nimi vycházeli dobře, protože nám byli vděční, že jsme jim přivezli mír. Já tady mám třeba kokosový ořech.

JACQUES: Tam přece nerostly kokosové ořechy.

CLAUDE: Kdopak tady asi ví, že tam nerostou kokosové ořechy. Koupil jsem ho v akci v hypermarketu a vyryl jsem do něj srdíčko a napsal "S láskou". Není to dojemné?

GEOFFREY: Ta akce v hypermarketu?

CLAUDE: Ne, ten nápis. Ta náklonnost, jakou nás obdařili tamnější domorodci.

GEOFFREY: No, já nevím.

CLAUDE: Ty jsi snad stejně tupý jako ten Pierre.

JACQUES: O mrtvých jen dobře. Ale tupý byl, to se musí nechat.

GEOFFREY: A co když se nás zeptají jak zemřel Velitel, Antoine a Pierre?

CLAUDE: Je to ve vymezeném okruhu otázek?

JACQUES: Je tady "Oběti francouzských vojáků v boji za mír, jako povznášející historická zkušenost a tradice francouzské armády."

CLAUDE: Tak je to jasné. Zemřeli povzneseně nad těmi domorodými hůpy.

GEOFFREY: To by tě mohli nařknout z rasismu nebo nacionalšovinismu. Z xenofobie.

CLAUDE: A proč mě?

GEOFFREY: Tys to řekl.

CLAUDE: No dobře. Tak zemřeli povzneseně nad válečným horlením. Všichni tři měli v okamžiku smrti na jazyku slovo "mír" a libě se usmívali.

JACQUES: Jak se usmívali?

CLAUDE: Drž hubu, Jacqu!

JACQUES: Člověk se už nemůže ani na nic zeptat.

GEOFFREY: Všichni tři umřeli takhle?

CLAUDE: Všichni tři byli vojáci mírových sil. Všichni tři museli umřít stejně, a to takhle. Takhle vypadá jediná přípustná smrt pro vojáka mírových sil.

GEOFFREY: To je fakt. Přece nebudeme tvrdit, že se Velitel posral strachy a běžel se vzdát, Antoine se zbláznil, když si zalupal se štětkou, a že jsme Pierra zapomněli venku a odjeli? Vždyť to ani dobře nezní. A o tom, že jsme si zalupali všichni a potom všichni chytli ruské nebo venezuelské vši, ani nemluvě. Ještě teď jsem všude úplně oholený. Připadám si jako nějaký posraný metrosexuál.

CLAUDE: Dovedete si představit, jaké by to mělo důsledky pro morálku francouzské armády, nehledě k tomu, že by nás určitě připravili o žold a možná i o naši Čestnou legii, v čemž jsou taky slušné prachy.

JACQUES: Mně se to tady nezdá.

CLAUDE: Co se ti zase nezdá.

JACQUES: No to, že tady kromě nás nikdo není.

CLAUDE: Tak se trochu opozdili, no bůže. Pozapomněli trochu na nás.

GEOFFREY: Ale copak to jde jenom tak pozapomenout na rytíře čestné legie?

JACQUES: To je podezřelé. Cítím se tak prapodivně nepříjemně. Víte, možná se vám to bude zdát směšné, ale tak mě právě napadlo, že vlastně ani nejsme v televizi, ale někde úplně jinde. No schválně, pamatujete si vůbec, jak jsme se sem dostali?

CLAUDE: Co tím chceš říct?

JACQUES: Jestli jsme jako už nezemřeli a teď jsme...

GEOFFREY: To jako myslíš, že jsme žádnou Čestnou legii nedostali a jsme teď úplně mrtví?

JACQUES: Ano. Mně se zdá, jako bychom byli v pekle, ve které se promění základní problémy existence nás tří.

CLAUDE: On je snad opravdu blbější než nebožtík Pierre.

JACQUES: Jsme tady prostě takhle sami uvěznění, odsouzeni navěky jen k sobě samotným navzájem. To bude našim peklem. Peklo je v lidech. A není horšího pekla, než jsou si lidé navzájem. Správná kombinace s vyloučením veřejnosti.

GEOFFREY: Nevím jak ty, Claude, ale mně se to začíná taky zdát nějaké divné. Sedíme tady, nikde ani noha. Jen ty dveře...

JACQUES: A ty určitě nejdou otevřít.

CLAUDE: Kristepane. Ještě, aby se nám tak zjevil něčí duch a začal nás strašit.

GEOFFREY: To myslíš jako čí?

JACQUES: Myslíš třeba Velitelův?

CLAUDE: Nebo Antoinův!

GEOFFREY: Nebo Pierrův.

VŠICHNI (*s rostoucí hrůzou*): Nebo všech těch mrtvých, co jich máme na svědomí.

GEOFFREY: Slyším kroky!

CLAUDE: Panebože, neopouštěj nás!

JACQUES: Byl jsi přece vždycky ateista, Claude!

GEOFFREY: A kroky jsou slyšet blíž a blíž!

CLAUDE: Teď se zastavily.

JACQUES: Po zádech se mi řinou vlny ledového potu.

GEOFFREY: ...a hle, tu kdos do světnice dvěře zvolna odmyká. O berličce, hnáty křivé, pod plachetkou osoba, hlas, vichřice podoba!

(Otevřou se dveře.)

TELEVIZE: Á, tady jste, pánové. Hledám vás už notnou chvíli. Spletli jste si poschodí. Máte být v devátém, tohle je šestém.

CLAUDE: Tak aby bylo jasno, tady máte soubor otázek, na které jsme ochotni odpovídat. Jinak jsme vázáni vojenským tajemstvím, halícím ve svůj háv závažné tajné strategické cíle, na nichž závisí osud naší vlasti. Čest a sláva jí a francouzské armádě.

VŠICHNI: Čest! Sláva!

(Marseillaisa. Všichni v pozoru. Pokud se diváci nestihnou rozejít, Marseillaisu i několikrát opakovat.)

Ale teď už opravdu KONEC